

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τῶν φίλων μας Δυνάμεων ἀπ'τά μαλλιά πιασμένων,
τῶν στόλων ἑστὰ παράλια ἡμῶν προσαραγμένων,
τοῦ Ροβιλάν τοῦ Ἰταλοῦ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ὄντος,
Δελφίκο δὲ καὶ Μαρκοῦ ὑπὲρ ἡμῶν βοῶντος,
τοῦ Κουρτοπάση δίδοντος διακοινώσεις τόσας
καὶ ἀπαντῶντος Θεοδωρῆ με δεκαπέντε γλώσσας,
τῶν Σέρβων τοὺς ἐφέδρους τῶν ἑστὰ δπλα προσκα-
[λύντων,
τῶν Τσοῦσηδων ἑστὸ φανερόν με Τούρκους συμμα-
[χούντων,
τῆς μὲν Ρωσσίας εἰς αὐτὸ ποσῶς μὴ συμφωνούσης,
Ἄγγλιας δὲ τὸν Θεοδωρῆν ἐντένωσ ἀπειλούσης,
τοῦ Ρόσβερν φωνάζοντος μετὰ κρωγμοῦ μεγάλου
καὶ τοῦ κυρίου Γλάδστοντος, τοῦ κουτεντέ δασκάλου,
ἐμοῦ ἐκ πόνων νευρικῶν κατ' οἶκον ἀσθενούντος,
σοῦ δὲ ἀέρα χάπτοντος κ' ἀέρα κοπανοῦντος,
ὁ πόλεμος τὸν Μάρτη πρὶ θά κηρυχθῆ ἑστὴν Πύλῃ,
ἀλλ' ἂν καὶ τότε δὲν γενῆ, θὰ γίνῃ τὸν Ἀπρίλη
κ' ἂν τὸν Ἀπρίλη δὲν γενῆ, θὰ γίνῃ μετ' ἑστὸν Μάη
κ' ἂν καὶ τὸν Μάη δὲν γενῆ, ἀκόμη ἔμπρὸς θὰ πάη.
Καταλαβαίνεις τίποτα;

Π.— Καὶ καταλαβαίνω.

Φ.—Ἄλλ' ἂν καὶ δὲν κατάλαβες ἐγὼ δὲν ἐπιμένω.
Οὕτω λοιπὸν ἱστάμενοι με χεῖρας ὀπλισμένας,
με τρικαντά, με θώρακας καὶ τριχας ὀρθωμένας,
ἐπιστρατεύοντες συχνὰ τὰς ἡλικίας πάσας,
σπουδαίως ὀχυρόνιτες ξηράς τε καὶ θαλάσσας,
ἱπουργικὰ συμβούλια ποιούντες πᾶσαν ὥραν,
ὡς σύντροφόν μας ἔχοντες τὴν πρὸ αἰῶνων ψώραν,
μὴ κύπτοντες ὡς Ἕλληνες τὸν εὐγενῆ αὐχένα
ἑστὸν Ροβιλάν, ἑστὸν Γλάδστονα κ' εἰς βάρβαρον
[κανένα
καὶ τῆς χρυσοῦς πατρίδος μας θαυμάζοντες τὴν φύσιν,
βεβαίως θὰ κουράσωμεν Ἀνατολήν καὶ Δύσιν.
Καταλαβαίνεις τίποτα;

Π.— Καὶ καταλαβαίνω.

Φ.—Ἄλλ' ἂν καὶ δὲν κατάλαβες ἐγὼ δὲν ἐπιμένω.
Ἐν τούτοις ἐν ὀνόματι, βρὲ Περικλῆ, τοῦ νόμου,
θὰ προβιάσω στρατηγὸ κ' ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου,
καὶ θὰ φυτρώσω ἑξαφνα τρικουβερτος σπαθάτος
καὶ κόκκορας καμαρωτός καὶ νυχοποδαράτος
διότι γίνωμ' ἑξαλλος νὰ βλέπω τόσον πλήθος
ταγματαρχῶν καὶ στρατηγῶν με χρυσομένον στήθος,
με δωδεκάδιπλα φτερά, με μυτερὰ σπιρούνια,
με σβέρκους εἶδος παγωνιοῦ, με σπάθαις καὶ κου-
[δούνια

κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι πάντοτε σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χάλι,
χωρὶς κοκκόρου κ' ἄν φτερὸ ἀπάνω ἑστὸ κεφάλι,
χωρὶς κανένα κίτρινο ἢ κόκκινο σειρήτι
καὶ ἀφανής καὶ ἀφτερος νὰ μὴ σηκώνω μύτη.
Καὶ δὲν ἐξεύρεις, Περικλῆ, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων
τί ἔρωτα πρὸς τοὺς βαθμούς καὶ πρὸς τοὺς τίτλους
[εἶχον.

Ἄι εἶν' ἀνάγκη, φίλε μου κ' ἐγὼ νὰ ξεθυμάνω...
θέλω νὰ γίνω στρατηγὸς καὶ καὶ παραπάνω.

Δὸς μου γιακάδες, Περικλῆ μ' ὀλόχρυσαις σπαλέταις,
ὀλόχρυσαι ἑσώβρακα, ὀλόχρυσαις γιακέταις,
δὸς μου καπέλο Ροῦ-Βλάς, γαλάζιο πανταλόνι,
καὶ με ἀστέρας κεντητὴ μιὰ βελουδένια ζώνη,
δὸς μου κορδέλαις καὶ φτερά καὶ ὄσα μιχλιμπίδια
μέσα ἑστὸς δρόμους βρῖσκονται καὶ μέσα ἑστὰ σκου-
[πίδια,

ἄς γίνω στρουθοκάμηλος, ἄς γίνω καὶ καμήλα,
ἢ καὶ πτηνὸν τῶν Τροπικῶν με χρώματα ποικίλα
καὶ ἄς βαδίζω πάντοτε με βᾶδιμα δορκάδος
καὶ κέρηξέ με στρατηγὸν συμπάσης τῆς Ἑλλάδος.
Ἄν ὅμως, Περικλῆ καὶ σὺ βαθμούς καὶ τίτλους
[θέλης,

βαπτίσου ἀρχιστράτηγος Ἑλληνικῆς ἀγέλης,
βάλε ἑστὸν κάθε ὄμο σου καὶ μιὰ φαρδῶ σπαλέτα
κ' ἄς βγοῦμε ἀρχιστράτηγοι κ' οἱ δὲ ἄλαμπρα-
[τσέτα

κ' ὀποιου μαγκούφη τοῦ βαστᾶ ἄς ἔλθῃ νὰ ἑμιλήσῃ
κ' ὡς στρατηγὸς τοὺς δύο μας ἄς μὴν ἀναγνωρίσῃ.
Τὶ νὰ σοῦ ἄω, βρὲ Περικλῆ... ἐδῶ ἑστὴ Ρωμηοσύνη.
ποῦ κάθε τόσο καίεται καὶ γίνεται καμίνι,
ποῦ ἔτσι γιὰ τὸ τίποτα σκοτόνεις καὶ σκοτόνω,
ὀπου πολέμους κάνομε μεγάλους κάθε χρόνο,
πρέπει νὰ ἔχωμε σωρὸ ἀπὸ ἀρχιστράτηγους,
γιὰ νὰ φουρκίζωμε μ' αὐτοὺς τοὺς Τόρεις καὶ Οὐί-
Γιατὶ ὁ τίτλος τάχατε σὲ μερικὸς ν' ἀνήκῃ; [γους.
γιατὶ ἐκεῖνος νὰ φορῆ φαρδὺ πλατὺ μανίκι;
γιατὶ σταυροῦ παράτημον νὰ πέρῃ ὁ Σευτέλος;
γιατὶ ὁ ἄλλος ἑξαφνα νὰ βγαῖνῃ Κολονέλος;
γιατὶ ἐγὼ νὰ μὴ φορῶ τοῦ Ροῦ-Βλάς καπέλο;
γιατὶ δὲν εἶμαι στρατηγὸς καὶ ὀ, τι ἄλλο θέλω;
καὶ ποῖος λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, σ' αὐτὸ θὰ μ' ἔμπο-
[δίση;

καὶ ποῖος, ἂν βάλω τὰ χρυσᾶ, θάρθῃ νὰ μοῦ τὰ σχίσῃ;
θέλω νὰ γίνω στατηγός;... χρυσοστολίζωμ' ὄλος...
θέλω κ' ἐγὼ παράσημον;... τὸ ἀποκτῶ εὐκόλως.
Βάζω ἑστὸ στήθος τενεκὲ μετ' ἀργυροῦ ἀστέρος...
δὲν μοῦ ἀρέσει καὶ αὐτό; τ' ἀφίνω κατὰ μέρος
καὶ βάζω ἄλλο, Περικλῆ, μετὰ τριῶν ἀστέρων,
ὄταν δὲν βλάπτεται ποσῶς τοῦ ἄλλου τὸ συμφέρον.
Καὶ τάχα κάθε μασκαρᾶς, ποῦ τὸ Τριφῶδι βγαίνει,
δὲν εἰμπορεῖ τὴ ράχη του νὰ ἔχη φορτωμένη
με ὄλα τὰ παράσημα καὶ μ' ὄλα τὰ γαλόνια
κ' ἀνάποδα ἑστὸ γαῖδαρο νὰ τρώῃ μακαρόνια;
Ἄν ὁ νοῦς μου, Περικλῆ, δὲν σκέπτεται πολέμους,
ὄποταν δὲν σκοτίζωμαι γιὰ σ τ ἄ τ ο υ ς καὶ γιὰ
[Αἷμους,

ἐντὸς δὲ τῶν συνόρων μου ζητῶ νὰ ξεθυμάνω,
ἔμπορῶ τὸν Ἀρχιστράτηγον ἐλεύθερα νὰ κάνω
καὶ νὰ φωνάζω πάντοτε εἰς ὀποιον μ' ἀντικρύσῃ
πῶς ἢ Ἑλλὰς προώριστα νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.
Π.—Εἶμαι κατ' ὄλα σύμφωνος με τῆ ἑδικῆ σου γνώμη,
ἂν καὶ δὲν ἐκατάλαβα τοὺς λόγους σου ἀκόμη.
Ἐν τούτοις λάβε κάμποσαις σφαλιάραις ἀπὸ ἑμένα
νὰ γιαιτρευτοῦν τὰ νεῦρα σου ποῦ εἶν' ἐρεθισμένα.